

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej JUDr. Ivetou Balalovou, advokátkou, Ružová dolina 10, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8C/4/2017 z 5. februára 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/122/2020 z 22. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Označené uznesenia navrhuje zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania.

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav.

2.1. Sťažovateľka bola žalobkyňou v konaní o určenie spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnosti vedenom pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15C/10/99. Uvádza, že vo veci konajúci súd zamietol jej žalobu v roku 2013 a po právoplatnom skončení veci podala návrh na obnovu konania 26. januára 2017. O jej žalobe na obnovu konania okresný súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 8C/4/2017 z 5. februára 2020, ktorým žalobu na obnovu konania vedenú pôvodne pred okresným súdom pod sp. zn. 15C/10/99 odmietol. V odôvodnení svojho uznesenia konštatoval, že žaloba bola podaná zjavne po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty (podaná 27. decembra 2017, pozn.), keďže sťažovateľka sa o dôvode uplatnenom v žalobe

dozvedela najneskôr 27. septembra 2016. K tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci okresný súd uviedol, že aj keby bolo toto tvrdenie dôvodné, nie je prípustným dôvodom obnovy konania. K ďalšiemu uplatnenému dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. b) Civilného sporového poriadku [(ďalej len „CSP“); možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, pozn.] okresný súd uviedol, že sťažovateľka si zjavne protirečí, ak na jednej strane tvrdí, že takýto dôkazný prostriedok uplatnila v pôvodnom konaní a nebol vykonaný, a na druhej strane tvrdí, že ho v pôvodnom konaní nemohla uplatniť. Konštatoval, že sťažovateľka v žalobe vôbec netvrdila, že by dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní navrhla, v tom čase nebolo možné vykonať a je možné ho vykonať v súčasnosti z dôvodov, ktoré zistila v lehote najviac 3 mesiace pred podaním žaloby na obnovu konania, preto uzavrel, že dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP vôbec nie je daný. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu na obnovu konania odmietol.

2.2. Proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie. Konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 CSP.

2.3. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom konania o jej žalobe na obnovu konania podala proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Cdo/112/2022 z 27. septembra 2023 tak, že dovolanie zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd ako krajský súd napadnutými uzneseniami zasiahol do jej označených práv neprípustným spôsobom. Tvrdí, že odôvodnenia napadnutých uznesení sú arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a nereflektujú na jej argumentáciu, ktorú považovala za zásadnú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné ustáliť predmet svojho konania, keďže sťažovateľka v sťažnosti uvádza aj čl. 20 ústavy (argumentuje aj porušením tohto hmotného práva), avšak do petitu svojej sťažnosti ho nezahrnula. V tejto súvislosti dospel k záveru, že túto argumentáciu je potrebné považovať za súčasť jej argumentácie o namietanom porušení procesných práv označených v petite jej sťažnosti. Pokiaľ ide o samotný petit sťažnosti, ten sám osebe vykazuje nedostatky. Sťažovateľka nepresne označuje súd prvej inštancie ako Okresný súd Bratislava IV, pričom nepochybne má na mysli okresný súd, ktorý v jej veci rozhodoval. Z obsahu petitu ďalej vyplýva, že napáda postup konajúcich súdov v napadnutých konaniach označených ich spisovými značkami, hoci tie postupy boli zavŕšené vydaním napadnutých uznesení, ktoré v bode 2 petitu žiada zrušiť. Napriek uvedeným nedostatkom ústavný súd, vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti, ustálil predmet svojho konania tak, ako je uvedené v bode 1 tejto sťažnosti. Upustil od výzvy na odstránenie týchto nedostatkov sťažnosti, keďže ani ich prípadné odstránenie by nevedlo k inému výsledku konania o jej sťažnosti.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu:

5. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie, čo aj využila. Odvolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého krajský súd poskytoval ochranu právam zaručeným ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru rozsudkom okresného súdu a odvolacieho súdu.

6. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

7. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd konštatuje, že aj proti tomuto rozhodnutiu bol prípustný účinný opravný prostriedok dovolanie, ktoré sťažovateľka aj využila. O tejto skutočnosti poskytla aj dôkaz – kópiu rozhodnutia o jej dovolaní, ktorým najvyšší súd zamietol jej dovolanie (pozri bod 2.3). Vzhľadom na meritórne rozhodnutie najvyššieho súdu o jej dovolaní bolo potrebné aj túto časť sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

8. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Peter Molnár
predseda senátu